

HỒI THỨ NHẤT

KỶ TÍCH TRÊN ĐỈNH NÚI ĐẠI HÁN DƯƠNG

Một cây thông cổ thụ sống đã ngót nghìn năm, bốn mùa cây lá đều xanh rì, nhưng không hiểu một vật gì rất sắc bén đã chém gãy làm đôi.

Một con bọ ngựa cắm hai cái càng vào vách núi cứng rắn.

Một cây măng mọc ngược trên vách núi thẳng tuột.

Cạnh cây măng ấy còn có một con chim ưng đã chết. Nó chết bởi một tàu lá khô cắm sâu vào giữa yết hầu.

Trên gốc cây thông bị chặt gãy kia, lại có hai dấu vết chân, và gốc cây ấy đáng lẽ còn dài chừng hai ba thước, nhưng lại bị giẫm lún hẳn xuống mặt đất.

Ngoài ra, còn sáu cây thông cổ thụ nữa gần đó, những lá thông như những mũi kim đều rớt cả xuống mặt đất, nhất định không phải đã bị gió thổi rụng, vì những lá thông của cây nào lại rớt ngay xuống quanh gốc cây của cây đó và phủ một cách rất đều đặn. Mới thoáng trông tựa như trên mặt đất xung quanh đó rộng chừng năm ba trượng đã được trải một tấm thảm xanh rì vậy.

Vách núi ở phía đối diện chỗ mấy cây thông kia cách bởi một cái khe núi sâu không đáy rộng chừng sáu bảy trượng, trên mọc đầy rêu xanh cũng không biết đã bị ai dùng phương pháp gì mà xé tà áo màu đồng cổ thành từng mảnh vụn, rồi ghim vào vách đá thành hình chữ "Hận".

Bảy kỳ tích kể trên đã xảy ra ở trên một đèo núi rất hiểm trở của ngọn núi Đại Hán Dương trong dãy núi Lư Sơn.

Dưới chân núi xuất hiện hai nhân vật võ lâm có khinh công tuyệt đỉnh. Hai vị võ lâm kỳ phách giở khinh công thượng thừa ra phi thẳng xuống đèo. Nhưng khi hai người vừa tới gần chỗ cây thông bị chặt gãy, Biện Quảng đã trông thấy rõ cây thông này bị chặt gãy một cách rất đều đặn, không có vết dao hay vết búa gì hết, nhất là chỗ cây có vết chân kỳ dị. Những cái đó đã gợi lòng tò mò của y, khiến y phải bận tâm suy nghĩ.

Thanh Hư chân nhân lại thấy con bọ ngựa cắm hai cái càng vào trong vách đá, cứ đứng đờ người ra nhìn hoài.

Biện Quảng đang định hỏi Thanh Hư chân nhân xem cây thông ấy bị vật gì chém gãy, và những vết chân hiện lên ở gốc cây là do loại công lực nào đã tạo thành?

Thanh Hư chân nhân khẽ kêu "ồ" một tiếng và lẩm bẩm tự hỏi:

-Tại sao chưởng môn sư huynh của mình lại tới đây? Vì việc gì thế?

Biện Quảng mỉm cười hỏi:

-Pháp giá của lệnh sư huynh Thanh Huyền chân nhân ít khi rời khỏi núi Võ Đang, sao đạo trưởng lại bảo ông ta đã tới đây rồi?

Thanh Hư chân nhân chỉ vào con bộ ngựa, trên vách núi và đáp:

-Biện sư huynh có thấy không? Vách núi cứng rắn như gang thép, thế kia, mà hai cái càng của con bộ ngựa lại rất mềm yếu, chỉ khẽ đụng một cái là gãy liền, mà nơi đây hai cái càng của con bộ ngựa lại cắm sâu vào được vách núi như thế, duy chỉ có Thiên Tiên Vô Cực khí công của tậ phái mới có thể làm được như vậy thôi, và chỉ có một mình chưởng môn sư huynh của đệ mới có đủ hoả hầu làm được như thế.

Biện Quảng ngấm nhìn một hồi, rồi gật đầu nói tiếp:

-Như vậy pháp giá của lệnh sư huynh quả đã giáng lâm nơi đây thực, và cây thông cũng gãy một cách kỳ lạ lắm, phải có Lưu Vân Thủy Tụ của phái Điểm Thương mới có thể chặt gãy được như vậy.

-Phải, Vô Cực khí công của tậ phái là dĩ cương khắc cương. Lưu Vân Thủy tụ của phái Điểm Thương thì dĩ nhu khắc cương, chỉ giơ tay áo lên khẽ phất một cái, thân cây liền bị chém gã như dao cắt vậy. Chắc cây thông bị chém gãy này thế nào cũng là kiệt tác của Lưu Vân tiên tử Tạ Dật Tư, người chưởng môn của phái Điểm Thương đấy.

Hai người đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi không hện mà nên đều đồng thanh thất kinh la lên:

-Không... không khi nào lại có chuyện lạ như thế được!

Hai người cứng đờ người ra giây lát. Biện Quảng thè lưỡi, lắc đầu nói tiếp:

-Cây măng cắm ở trên vách đá đúng là dấu hiệu riêng của Lăng Tiêu, bang chủ của Trúc Chi bang. Lá khô giết chết con chim ưng kia, không cần phải nói rõ, ai ai cũng biết đó là thủ pháp của Hoàng Diệp đạo nhân của phái Không Động rồi. Lá thông phủ đầy đất như thế, chỉ có Hạo Đại Thần công của Liễu Trần đại sư, chưởng môn của phái Thiếu Lâm mới làm được thôi. Nhưng còn những miếng vải vụn ghim thành chữ "Hận" ở trên vách núi kia là kiệt tác của ai thế?

-Biện huynh là người thức, cái gì cũng biết hết, sao huynh lại quên bẵng như vậy?

Biện Quảng suy nghĩ giây lát, rồi hỏi lại:

-Có phải là Hận Thiên Ông đấy không?

Thanh Hư chân nhân gật đầu, đáp:

-Chỉ có Hận Thiên Ông là quanh năm ngày tháng mặc áo da đồng cổ mà thôi. Bây giờ những mảnh giẻ áo kia chả là màu da đồng cổ là gì? Huống hồ những mảnh áo rách lại ghim thành chữ "Hận" như vậy không phải Hận Thiên Ông thì còn ai vào đây nữa?

Biện Quảng nghe nói thất kinh, hỏi tiếp:

-Năm người chưởng môn của năm đại môn phái cùng có mặt ở đây cùng một lúc như vậy đã là một câu chuyện rất kỳ lạ rồi. Ngờ đâu cả Hận Thiên Ông, một người đã ẩn dật lâu năm rồi mà cũng dự định thịnh hội này nốt, và mỗi người còn để lại một môn thần công như thế là có dụng ý gì?

Thanh Hư chân nhân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp.

-Vấn đề này có lẽ chỉ có sáu người ấy mới có thể giải đáp được thôi... Nhưng chúng ta cứ thử tìm kiếm kỹ lưỡng, may ra cũng sẽ tìm thấy một chút manh mối cũng chưa chừng?

Biện Quảng đi quanh đó xem xét một lần nữa, rồi lắc đầu hỏi:

-Tiểu đệ mắt kém nên không sao tìm ra được manh mối hay dấu vết gì có thể giải đáp được mối nghi vấn ấy.

Thanh Hư chân nhân chỉ vào gốc cây bị chặt gãy rồi nói tiếp:

-Chỉ nội gốc cây cũng đủ làm cho chúng ta thắc mắc không hiểu rồi.

Biện Quảng vội vã nhìn theo về phía đó, lắc đầu và đỡ lời:

-Theo sự nhận xét của tiểu đệ thì vết chân in ở gốc cây với việc giẫm cây lún xuống mặt đất như vậy, tuy người đó đã dùng thân pháp "Thiên cân trụ" rất thượng thừa ra và giẫm gốc cây lún xuống đất như thế, nhưng vì công lực của người đó còn kém, nên trên gốc cây mới có vết chân như vậy, mà chính người đó cũng không để ý tới.

-Phen này Biện huynh đã nhận xét lầm rồi. Gốc cây cổ thụ này không những rễ cây chằng chịt, mà thân cây lại đồ sộ như thế kia, chỉ giẫm cây lún xuống mặt đất cũng đã là một sự rất khó khăn rồi, chưa chắc năm vị chưởng môn với Hận Thiên Ông có thể làm nổi như vậy, nhất là hai vết chân in ở trên đó thì lại càng huyền diệu vô cùng.

Biện Quảng thấy Thanh Hư chân nhân nói như vậy vội tiến tới gần, ngẫm nghĩa một hồi, nhưng vẫn không hiểu gì cả, liền hỏi:

-ý kiến của đạo huynh, đệ chỉ tán thành có phân nửa thôi, chứ còn người để lại hai vết chân như vậy, quả thực đệ không thấy có gì là huyền diệu hết? Xin đạo huynh cho biết rõ nguyên nhân?

Thanh Hư đạo nhân thở dài một tiếng rồi khẽ đáp:

-Mọi khi Biện huynh đã khét tiếng là người rất tỉ mỉ sao ngày hôm nay huynh lại sơ ý đến nỗi mất hết cả năng lực thẩm xét sắc bén như mọi khi thế? Xin huynh cứ xem lại hai vết chân, vết chân này bé nhỏ một cách đặc biệt, hình như là chân của đàn bà vậy, nhưng công lực của người này đã luyện tới mức xuất thần nhập hoá rồi. Không dẫm lún cây để lại vết chân như vậy, mà thân cây cứng rắn như sắt đá như thế, vết chân của người đó có thể in rõ đến nỗi trông thấy cả đường kim mũi chỉ của đế giày...

Không đợi chờ Thanh Hư đạo nhân nói xong, Biện Quảng vội cúi xuống xem xét lại, rồi thất kinh la lớn:

-Đạo huynh nói rất đúng. Vết chân của một đôi giày bó chân, mà đôi giày hãy còn mới lắm. Không những in rõ cả đường kim mũi chỉ mà cả những hoa thêu ở bên ria đế cũng đã in rõ xuống mòn một nốt!

-Biện huynh giao du rộng như vậy, chẳng hay huynh có biết gần đây trên giang hồ có một người đàn bà nào võ công rất cao siêu mới xuất hiện không?

-Tiểu đệ không nghe ai nói tới, vả lại trên giang hồ đàn bà giỏi võ rất hiếm, như Lưu Vân tiên tử Tạ Dật Tư, người chưởng môn của phái Điểm Thương là người rất hiếm có trong võ lâm và cũng là một cân quốc hào hùng có một không hai. Ngoài bà ta ra, tiểu đệ quả thực không nghĩ ra được người nào có võ công cao minh hơn bà ta nữa.

Biện Quảng vừa nói tới đó đã nghe thấy sau lưng có giọng nói lạnh lùng vọng tới:

-Thực dân quê mùa kém kiến thức có khác!

Biện Quảng với Thanh Hư chân nhân giật mình kinh hãi, vì hai người đã nghe thấy rõ tiếng nói đó nổi lên ở cách hai người rất gần. Với công lực của hai người cao siêu như thế mà nay có người đi tới sau lưng hồi nào cũng không hay biết gì, đủ thấy người đó có võ công cao siêu không thể tưởng tượng được, nếu không phải là thần tiên thì cũng là ma quỷ chứ không sai?

Tới khi hai người quay đầu lại nhìn, liền cùng thở há ra một tiếng và áp úng mãi không sao nói được.

Thì ra hai người thấy cách mình chừng ba thước, có một thiếu nữ áo trắng đứng sừng sững ra đó, tuổi không lớn lắm, nhưng nàng ta có một thái độ oai nghi khiến ai trông thấy cũng phải siêu hồn lạc phách.

Sắc mặt của thiếu nữ này rất nhợt nhạt, hầu như không có chút máu nào hết, lại thêm tóc dài xoắn xuống hai vai, mới thoảng trông không ai dám bảo nàng là người nữa.

Biện Quảng ngăn người ra nhìn giây lát áp úng hỏi:

-Cô nương... là người hay ma thế?

Thiếu nữ ấy lạnh lùng:

-Ta không phải là người, và cũng không phải là ma. Ta là tinh của núi non và tinh của ngọc thạch.

Giọng nói của nàng ta rất lạnh lùng, khiến hai người đều phải rợn tóc gáy.

Biện Quảng ngơ ngác một hồi rồi quát:

-Nói bậy, lão phu không tin trên đời này là có sơn tinh tiểu quái như thế?

Thiếu nữ với giọng lạnh lùng đáp:

-Người thực có mắt không người, đáng lẽ khoét hết hai mắt mới được.

Nàng vừa nói dứt, bỗng giờ bàn tay trắng xanh lên khua qua mặt Biện Quảng một cái, đôi người của Biện Quảng bị moi ra tức thì, Biện Quảng bị khoét mất hai mắt đau nhức quá không chịu nổi vội giờ hai tay lên ôm mắt rồi kêu gào inh ỏi.

Không hiểu thiếu nữ ấy dùng thủ pháp gì mà lôi hai mắt Biện Quảng ra khỏi khoanh mắt như vậy, và lạ lùng nhất là Thanh Hư đạo nhân không thấy trong mắt Biện Quảng có giọt máu nào nhỏ ra hết?

Thanh Hư đạo nhân vừa kinh hãi vừa tức giận, liền quát một tiếng giờ song chưởng lên vận hết mười phần công lực ra nhắm thiếu nữ áo trắng nọ tấn công luôn một thể.

Thiếu niên Vô Cực Khí Công của phái Võ Đương đã khét tiếng giang hồ từ lâu, Thanh Hư chân nhân lại là cao thủ hạng nhất trong phái, tất nhiên chưởng lực của y phải rất hùng hậu. Ngờ đâu, thiếu nữ áo trắng vẫn đứng yên như thường, hai mắt vẫn lim dim, chỉ khẽ giờ tay lên phất một cái, Thanh Hư chân nhân đã bị đẩy lui về phía sau loạng choạng mấy cái rồi ngồi phịch xuống đất tức thì.

Thiếu nữ áo trắng giờ tay lên chỉ Thanh Hư chân nhân và nói:

-Mấy miếng võ không trói nổi con gà của người mà cũng dám dùng để tấn công ta, người thực không biết tự lượng sức chút nào. Sư huynh của người đương là chưởng môn của một phái như thế mà thấy ta còn không dám vô lễ hướng hồ là người.

Thanh Hư chân nhân ngồi ở dưới đất vừa hổ thẹn vừa kinh hãi và cũng tức giận cực độ. Y ngăn người ra giây lát mới ấp úng hỏi:

-Sư huynh của bần đạo làm sao? Hiện giờ ở đâu?

Dùng giọng mũi kêu "hừ" thiếu nữ áo trắng lạnh lùng đáp:

-Dù sao y cũng biết điều hơn người, hiện giờ y đang ở một chỗ khá kín đáo.

Nói xong, nàng chỉ tay xuống dưới sơn cốc mặt lộ vẻ rất đắc ý.

Thanh Hư chân nhân nghe nàng ta nói như vậy trong lòng hoảng sợ vô cùng, vội hỏi tiếp:

-Chẳng lẽ sư huynh của bần đạo đã bị cô nương hạ độc thủ rồi chăng?

-Bổn cô nương không có hứng giết chết y, chỉ tức cười thay những võ lâm cao thủ của Trung Nguyên tiếng tăm lừng lẫy như thế mà đều là những kẻ hữu danh vô thực cả. Tên nào tên ấy biểu diễn một món tuyệt thế thần công xong cứ tưởng mình tài ba lắm nhưng bằng sao được một cái đấm của cô nương.

Thanh Hư chân nhân nghe tới thất kinh la lớn:

-Thế ra vết chân ở trên gốc cây kia là của cô nương để lại đấy à?

-Phải, bổn cô nương mới giở một chút tài mọn sơ sơ đã dụ được sáu tay cao thủ đương thời tới đây. Chờ bọn họ giở hết oai phong ra xong, bổn cô nương mới nhảy lên trên gốc cây khẽ dẫm một cái thôi.

Thanh Hư chân nhân nghe đến ngần ngợ ra, cả sợ hỏi tiếp:

-Kết quả ra sao?

-Vừa rồi người đã nhận xét kỹ rồi, bọn họ đều chịu thua hết ngoan ngoãn nghe lời ta sai khiến, đều nhảy cả xuống thâm cốc kia rồi.

Thanh Hư chân nhân mặt liền biến sắc. Thiếu nữ áo trắng thấy vậy lại mỉm cười nói tiếp:

-Đạo trưởng cứ yên tâm, sơn cốc này không sâu lắm họ không chết được đâu cũng không sao tẩu thoát được!

Thanh Hư chân nhân lại vội hỏi tiếp:

-Tại sao thế?

Thiếu nữ áo trắng xăm nét mặt lại đáp:

-Vì bốn cô nương không buông tha cho họ.

Thanh Hư chân nhân ngơ ngác như người nửa hiểu nửa không, nghĩ ngợi một hồi rồi lại hỏi tiếp:

-Bần đạo nhìn nhận võ công của cô nương quả thật thâm ảo, nhưng bần đạo không tin những lời lẽ ấy. Trong sáu người của họ, có năm người là võ lâm tôn chủ, người ở Thiên Nam, kẻ ở đất Bắc. Vậy cô nương dùng cách gì mà có thể dụ cả sáu người tới đây một lúc như thế được?

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười đáp:

-Tất nhiên bốn cô nương phải có cách chứ? Việc này ta chẳng cần người tin hay không. Cũng may hôm nay người không bị chết, sau này người sẽ biết lời nói của ta là thực hay hư.

Thanh Hư chân nhân ngăn người ra giây lát rồi lại vội lên tiếng hỏi:

-Cô nương làm như thế là có dụng ý gì?

-Không có dụng ý gì hết, ta thích làm như vậy chơi đấỵ thôi.

Thanh Hư chân nhân cúi đầu xuống không hỏi nữa. Thiếu nữ áo trắng lại nói:

-Người đã hỏi xong chưa? Nhân lúc này ta đang khoan khoái, người muốn hỏi gì ta cũng sẽ trả lời hết.

Thanh Hư chân nhân ngẫm nghĩ giây lát hỏi tiếp:

-Việc khác bần đạo chẳng muốn biết làm gì, chỉ muốn hỏi tên họ, sư thừa và môn phái của cô nương thôi.

Thiếu nữ cười khanh khách đáp:

-Vấn đề thứ nhất người không hỏi ta sẽ cho người biết. Ta họ Ôn tên Băng, còn sư thừa môn phái thì người hỏi một cách tức cười quá! Người thử nghĩ xem, trên thiên hạ này có ai làm nổi sư phụ ta không đã?

-Thế võ công của cô nương là trời sinh ra đã biết liền hay sao?

-Điều đó cũng không đúng. Mười năm trước đây bốn cô nương không biết một tý võ công nào cả, ngẫu nhiên tìm thấy một cuốn luyện công bí kíp rồi tìm tu mười năm trời, đến giờ hạ sơn và không muốn làm người thứ hai của thiên hạ.

-Bí kíp gì thế?

-Người là người đi tu sao lại vẫn còn ý niệm tham lam như thế? Nhưng ta có nói cho người biết cũng không sao, cuốn bí kíp ấy tên là "Ngọc Thi Chân Giải". Lai lịch của cuốn sách không ghi ở trong điển tịch võ lâm nào hết. Người có thể nói cho người khác biết Ngọc Thi Ôn Băng này là người vô địch trong thiên hạ.

-Nói đi nói lại vẫn là danh lợi làm nguy hết, dụng ý của cô nương là muốn giương danh trong võ lâm. Muốn giương danh như thế thì thiếu gì cách, tại sao cô nương lại phải dùng phương thức ấy?

-Phương thức này rất giản dị, sáu đại cao thủ lừng danh thiên hạ bị bốn cô nương bắt trọn ổ.

-Ngoài Hận Thiên Ông ra, thì năm người khác đều là tôn chủ của một môn phái. Cô nương không sợ quần hùng nổi lên vây đánh hay sao?

Ôn Băng ngửng mặt lên trời cười ha hả rồi đáp:

-Người chưởng môn còn bị ta bắt giữ, thì ta còn sợ gì những người bề dưới của họ?

-Cô nương nên rõ, người giỏi còn có người giỏi hơn. Sáu người ấy chưa phải là những người đứng đầu trong võ lâm. Tin tức này đồn ra bên ngoài, thế nào cũng có người đến đây làm khó dễ cô nương chứ không sai.

Ôn Băng vẫn đứng đưng đáp:

-Chính bốn cô nương đang muốn dụ những người đó tới. Thiên hạ này quá lớn rộng ta đang không có cách gì đi tìm kiếm từng người một, nên mới phải giữ sáu người chưởng môn này lại để làm mồi dụ những cao thủ tuyệt thế khác tới đây kiếm ta.

Thanh Hư chân nhân ngẫm nghĩ giây lát hỏi tiếp:

-Bần đạo đã biết rồi, thế ra cô nương không muốn giết bần đạo là muốn lợi dụng bần đạo đi truyền tin này cho mọi người phải không?

-Các hạ kể ra cũng khá thông minh đấy, với tài ba của các hạ chỉ có giá trị làm những việc ấy thôi.

-Nghe lời nói của cô nương thì hình như cô nương muốn lợi dụng sáu người đó làm một việc khác phải không?

-Phải, đầu óc của người thông minh lắm, sau này nếu người có phát hiện thấy có một người nào trong sáu người đó tái xuất giang hồ, thì người sẽ chứng minh người đó khuất phục ta và vui lòng làm việc cho ta rồi.

-Có thể cho bần đạo gặp mặt chưởng môn sư huynh một lần không?

-Không được, họ đều đã ở dưới đáy thung lũng, bốn cô nương bảo đảm là tính mạng của họ sẽ không việc gì hết, nhưng người muốn gặp họ thì phải qua được quan ải của bốn cô nương đã.

-Họ có bị ngược đãi gì chăng?

-Tuỳ người muốn nghĩ như thế nào cũng được, bây giờ người đã biết nhiều như thế có thể đi được rồi. Đừng có quên nói cho các người trên thiên hạ biết Ngọc Thi Ôn Băng cư ngụ ở trên đỉnh núi Hán Dương đấy nhé?

Thanh Hư chân nhân liền đứng dậy lẳng lẳng đi xuống núi, nhưng Ôn Băng bỗng gọi y và bảo:

-Sao không đem tên mù này đi? Người xuất thân là danh môn chính phái, sao lại bỏ cả bạn hữu như thế?

Lúc ấy Biện Quảng đã đau đến chết giắc nằm ở trên mặt đất. Trải qua một trận đột biến ấy, Thanh Hư chân nhân đầu óc quá căng thẳng nên mới quên băng người đồng hành, nay thấy Ôn Băng nhắc nhở, y hổ thẹn đến mặt đỏ bừng vội ôm Biện Quảng đã mất hai mắt lên.

Biện Quảng từ từ lai tỉnh, đôi người đã mất, hai mắt chỉ còn lại hai lỗ đen hoắm, lạ lùng nhất là không hề có một giọt máu nào chảy ra cả. Y hai tay khua lung tung, mồm thì mắng chửi:

-Yêu nữ, người có bản lãnh gì thì lấy nốt tính mạng của đại gia đi!

Ôn Băng cười nhạt đáp:

-Vừa rồi, vì người ăn nói vô lễ, cho nên mới biến thành người có mắt không người như vậy. Nếu người không biết thân mà còn ăn nói hỗn láo, thì ta sẽ cho người biến thành người có mồm mà không nói lên được cho mà xem.

Biện Quảng còn định chửi đổng tiếp, nhưng Thanh Hư chân nhân đã vội điểm vào yếu huyệt tâm của y, rồi vác y lên vai mà chạy xuống núi như bay.

Tin tức kinh người ấy đồn đi rất nhanh. Người trong võ lâm ai ai cũng nói tới tên Ngọc Thi Ôn Băng. Có người còn ghi ngờ chuyện đó không thật, nhưng năm người chưởng môn của năm đại môn phái đã mất tích đủ chứng minh việc này, không phải là việc giả.

Vì thế linh sơn thắng cảnh của Lư Sơn đã bị mọi người coi như là chốn ma quỷ, hễ nói tới núi Hán Dương là ai cũng biến sắc mặt. Hận Thiên Ông chỉ có một thân một mình tất nhiên không ai hỏi han tới, nhưng lạ nhất là các đệ tử của năm đại môn phái đều im lặng như câm, và không thấy họ có hành động gì đối phó với kẻ thù chung ấy.

Thời gian trôi đi rất nhanh, ba tháng sau đã tới mùa thu rồi. Cảnh sắc mùa thu trong sự bi đát bao hàm đẹp đẽ. Nhưng vì Lư Sơn đã xảy ra chuyện quái đản ấy, cảnh sắc dù đẹp đến đâu cũng không ai dám lên du ngoạn nhất là núi Hán Dương, yên tĩnh đến nỗi cả giun dế cũng không dám kêu.

Một hôm, lúc ấy đang là đêm thu tĩnh mịch, mặt trăng mới mọc như lưỡi liềm. Trên đỉnh núi Hán Dương, nơi đã vắng bóng người mấy tháng nay, bỗng có hai cái bóng người một lớn một nhỏ xuất hiện.

Người đi trước là một thanh niên anh tuấn tuổi trạc hai mươi lăm hai mươi sáu, ăn mặc trông rất văn vẻ, dưới ánh trăng lơ mờ, người ta vẫn trông thấy rõ bộ mặt đẹp trai của chàng.

Đi theo sau chàng là một tiểu đồng tuổi mới mười hai mười ba vai gánh một gánh đồ, theo hầu chàng thanh niên kia.

Cảnh tượng của núi Hán Dương đã hơi thay đổi. Những di tích đã làm cho giới võ lâm kinh hoàng đều bị tiêu tán gần hết. Những lá thông phủ trên mặt đất khô héo. Cây măng cắm ở trên đá chỉ còn lại một cái vỏ khô. Lá khô giết chết con chim ưng chỉ còn lại mấy cái xương chim treo lơ lửng. Riêng có cây gậy thì vẫn còn nguyên, và chữ "Hận" ghim bằng rễ rách vẫn không suy suyễn.

Đêm hôm đó tĩnh mịch một cách rất rùng rợn. Hai người lên tới đỉnh núi, thì thằng nhỏ theo sau đã run cầm cập hỏi:

-Công tử, chúng ta đi xuống dưới kia có hơn không, chứ trên đỉnh núi này có cảnh trí gì đâu mà du ngoạn?

Người tuổi trẻ được gọi là công tử liền quay đầu lại, khẽ mắng:

-Không được nói bậy! Người biết gì nào?

Thằng nhỏ chau môi trả lời:

-Cháu không biết gì thật, nhưng nơi đây công tử xem, tối om như thế này, chẳng trông thấy gì hết. Công tử muốn lên chơi thì chờ sáng mai lên có được không?

Thanh niên nọ lắc đầu:

-Đồ ngu! Người xưa còn thấp nển đi chơi đêm, người thì biết làm sao được những hứng thú đó!

Thằng nhỏ ngơ ngác hỏi lại:

-Tại sao người ngày xưa lại thấp nển đi chơi như thế? Chắc vì hôm đó không có trăng người ta mới phải thấp nển để soi đường. Công tử thích đi chơi như thế này, đáng lẽ nên chờ những đêm có trăng sáng hãy đi có hơn không?

-Người khéo biện bạch lắm, Bộ Nguyệt Đặng Sơn chỉ thích hợp với nơi khác thôi, chứ còn núi Lư Sơn này người không nghe người ta nói hay sao? Không biết mặt mũi thật của Lư Sơn chỉ vì mình ở trong núi đó. Cái hay cái đẹp của Lư Sơn này y như một mỹ nhân đứng ở trong một cái mùng the, một bông hoa tươi mọc ở trong đám sương mù, chỉ có thể trông thấy mơ mơ màng màng thôi...

Thằng nhỏ đặt quang gánh xuống rồi nói tiếp:

-Công tử đọc nhiều sách như thế, cháu cãi làm sao được với công tử? Vả lại công tử là chủ nhân, muốn thế nào mà chả được? Cháu đâu dám trái ý. Thức ăn và rượu đã nguội rồi, công tử có cần cháu đốt lửa hâm lại không?

-Khỏi cần! Khỏi cần! Leo núi đi thấy nóng hổi rồi, ta cần có rượu nguội để giải nhiệt đây.

-Công tử để cho cháu nhóm lửa thì hơn.

-Tại sao?

-Cháu sợ ma. Trên núi hoang vu, lại đang lúc đêm khuya canh vắng, chính là giờ của ma quỷ xuất hiện, có đồng lửa cháu mới đỡ sợ.

-Đừng có nói bậy! Thuyết quỷ hồn đó ngu phu tục tử bịa đặt ra để tự dọa mình, chứ làm gì có ma quỷ nào? Người mau dọn thức ăn và rượu ra đây để ta thưởng thức cảnh sắc ban đêm của Lư Sơn.

Bát đấc dĩ thăng nhỏ phải dọn thức ăn, bát đũa, và chén ra. Xong đâu đấy, nó lại mở hũ rượu rót đầy một chén cho chủ nhân của nó.

Chàng thanh niên ấy ngồi nhậu một mình, đưa mắt ngắm nhìn ở bốn phía xung quanh, trông có vẻ khoan khoái lắm.

Thằng nhỏ ngồi đối diện cũng lấy một cái chén ra, rót một chén rượu, hớp luôn hai hớp, rồi rụt rè nói:

-Thưa công tử cuốn Liêu Trai ở trong hòm sách của công tử cháu còn xem hiểu, hình như trong đó có một đoạn nói: Sơn Tinh quỷ quái thường hay xuất hiện ở những chốn hoang vu như thế này. .. Thoạt tiên nó biến thành một mỹ nữ ra để mê hoặc người...

Thanh niên nghe nói vỗ tay cả cười đáp:

-Đó là Bồ Lưu Tiên, người si giấc nói chuyện mơ, mà người lại cứ tưởng là thật. Người đừng sợ, có công tử ở đây, dù có nữ quỷ xuất hiện đi chăng nữa, thì ta sẽ mời nàng một chén rượu luôn.

Chàng vừa nói dứt, sau một tảng đá lớn bỗng có tiếng một người đàn bà nói vọng ra rằng:

-Thiếp xin bái lĩnh.

Cả hai thầy trò đều kinh hãi quay đầu lại nhìn. Thanh niên nọ hãy còn chút can đảm, riêng có thằng nhỏ đã thất kinh la lớn:

-Khốn kiếp thật! Có ma xuất hiện thật đấy.

Nói xong, ró rút ngay vào lòng chủ nhân của nó, sợ hãi đến run lấy bầy. Thanh niên nọ vội đẩy nó ra và an ủi rằng:

-Hưng nhi, đừng có sợ hãi như thế! Rõ ràng là người chứ có phải ma đâu.

Thằng nhỏ vẫn run cầm cập, ngửng đầu lên nhìn, thấy một thiếu nữ rón rén bước ra mỉm cười hỏi:

-Công tử không tin thiệt là ma quỷ chứ?

Thanh niên lắc đầu đáp:

-Không tin. Tại hạ xưa nay vẫn chủ trương luận vô quỷ. Vả lại tiểu thư thanh lệ như một nàng tiên thế ấy, không có một chút gì quỷ khí cả.

Thiếu nữ mỉm cười hỏi tiếp:

-Công tử đã chủ trương thuyết vô quỷ sao lại còn nói hai chữ "quỷ khí" như thế.

Thiếu niên nghe thấy nàng biện bạch như vậy thoát tiên hơi ngẩn người ra, rồi tươi cười đáp:

-Đó là tại hạ lỡ lời, nhưng ý của tại hạ là không tin tiểu thư là ma quỷ.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

-Tuy công tử là người học hành, mà không ngờ công tử lại dám to gan đến thế?

-Gan tôi không lớn chút nào, nhưng sách đã dạy: "Quý hồ trong người có bao nhiêu chính khí, thì yêu tà sẽ tự nhiên phải lánh xa hết". Vì thế mà tôi mới không sợ hãi chút nào.

-----oO-----